
Ostrov ztracených snů

SYDNEY, ŠTĚDRÝ DEN 1887

„Nemám čas na nesmysly,“ prohlásil Algernon, oči upřené do papírů před sebou.

Clarice stála ve dveřích jeho studovny plné knih a krotila rostoucí podráždění. „Je Štědrý den,“ upozornila ho. „Snad by tedy tvoje práce mohla počkat, ne?“

Sundal si brýle a s netrpělivým povzdechem je odložil na stůl. Chladně si ji měřil. „Guvernér mi svěřil obzvlášť ožehavý problém, který je třeba vyřešit dřív, než se na Nový rok znovu sejde vládní rada.“

„Snad ani guvernér nemůže žádat, abys vynechal štědrovečerní večeři s rodinou?“

„Je to tvá rodina, moje díkybohu ne.“ Uchopil brýle a začal je leštit. „Má pověst a kariéra jsou pro mě mnohem důležitější než takové hlouposti a obojí závisí na tom, jak zvládnu úkol, který mi byl svěřen. Pokud mám získat uznání za své služby Jejímu Veličenstvu, než odejdu do penze, pak se musím plně soustředit na své povinnosti.“

Oplácela jeho mrazivý pohled bez hnutí brvou. Zdálo se, že díky svým malým revoltám ho konečně dokázala vidět v pravém světle – a k muži, kterého teď měla před sebou, nechovala city ani úctu. Algernonova ctižádost a touha po pasování na rytíře se stala silou, která se postavila mezi ně. Tam, kde kdysi vládla jakási soudržnost, teď zůstal jen oboustranný nezájem. „V tom případě půjdu sama,“ řekla.

„Dělej si, co chceš,“ zabručel a znovu si nasadil brýle na nos. „A zavři za sebou, až půjdeš ven. Sloužícím řekni, že si nepřeji být rušen.“

Střelila po něm pohledem, ale on to nevnímal, protože už se zase věnoval listinám na stole. Její kdysi vášnivá povaha protestovala, měla sto chutí začít křičet, bušit do něj pěstmi, dokud by si jí zase nezačal všímat, ale byla za něj vdaná už tak dlouho, že ztratila vůli i sílu s jeho nezájmem bojovat. Zavřela za sebou a nechala ho v tichém domě bez lásky.

Projela kočárem téměř opuštěnými ulicemi Sydney na severní předměstí, kde vánek od moře snižoval teplotu a skýtal úlevu. Eunicein nový patrový dům stál na vrcholku, odkud se svažovaly kamenité útesy až dolů na malou písčnou pláž. Byla to ideální poloha, dům využíval chladivého větru a jeho četná okna skýtala nádherný výhled na pobřeží. Byl stíněný okolními stromy, obklopovala jej nádherná zahrada se zeleným trávníkem a rozkvetlými záhony, celé to působilo jako ráj po dusné atmosféře, kterou opustila.

Kočár zastavil před nádhernou verandou, vzápětí se otevřely vchodové dveře a z nich vyběhla služebná, aby jí pomohla s mnoha balíčky, které vezla s sebou. Po ní vyšel ven Lionel. „Dnes vypadáš obzvláště nádherně,“ řekl tiše, když jí pomáhal vystoupit. „Veselé Vánoce!“

Vysekla pukrle a uhnula pohledem. „Děkuji, Lioneli, i tobě.“ Už si zvykla na jeho koketní komplimenty a brala je na lehkou váhu, zato ji znepokojovalo, jak se jí zrychlí tep pokaždé, když se na ni podívá těma svýma modrýma očima. „Už mě můžeš pustit,“ dodala chladně.

Zasmál se a místo aby ji pustil, zahákl její ruku do svého rámě. „Vidím, že se tvůj manžel rozhodl zůstat doma u psacího stolu. V tom případě bych rád využil jeho nepřítomnosti a postaral se, abys zažila nádherný Štědrý den.“ Nahnul se blíž. „V pokoji pro tebe máme výjimečný dárek,“ pošeptal jí, „ale musíš být trpělivá a vydržet až do večere.“

Jeho blízkost jí dělala dobře a úsměv okouzloval, přesto nedokázal přebít tu nepříjemnou situaci. Algernon vždycky nesnášel veselí spojené s Vánoce-mi a odmítal dávat i přijímat dárky. Musela tedy balíčky pro Euniceinu rodinu skrývat až do dnešního rána, přesto jí bylo jasné, že až přijdou účty za poslední měsíc, neubrání se výslechu.

Lionel zastavil a zahleděl se na ni, pak ji vzal za bradu. „Proč ten smutek, Clarry?“

Jeho oči byly přímo uhrančivé. Spěšně ucouvla. „Nejsem vůbec smutná,“ opoňovala.

Bylo na něm jasně vidět, že jí nevěří, ale naštěstí nenaléhal. Ukázal na lustr nad hlavou. „Víš, co je tohle?“

Zahleděla se na rostlinu, která z něj visela. „Viděla jsem to růst na stromech, takže zřejmě nějaký parazit.“ Usmála se. „Algernon mi půjčil knihu o australské flóře, aby vylepšil mé vzdělání.“

„Obdivuhodné,“ ušklíbl se. Přistoupil blíž. „Je to jmelí,“ řekl, „a když pod ním projdeš, musíš zaplatit polibkem.“

„Nebud' hloupý,“ namítla nervózně.

„Nejsem vůbec hloupý,“ odušil, „člověk musí tradice udržovat i tady v kolonii.“ Jeho intenzivní pohled náhle vystřídal chlapecký úsměv. „Je to jen malá legráčka, Clarry, komu uškodí jeden polibek?“

Obávala se, že kdyby tu byli Algernon nebo Eunice, nechoval by se tak. Rychle se rozhlédla. Byli sami, ze zahrady sem doléhaly zvuky párty. Podívala se na něj a neodolala. „Dobrá, tak jeden, Lioneli, ale na tvář. A bez podvádění.“

„Bez podvádění,“ slíbil a sklonil se k ní.

Vytáhla se na špičky a chtěla mu dát rychlou pusu na tvář. Budto však ztratila rovnováhu, nebo se on pohnul, protože místo tváře se dotkla jeho rtů, měkkých a teplých. Polibek byl jen letmý, přesto v ní zažehl plameny, které považovala za dávno vyhaslé.

Téměř zemdlělá touhou a zadýchaná ho od sebe musela odstrčit. „Lioneli, jak se opovažuješ porušit slib?“

Beze špetky lítosti se usmál. „Zkřížil jsem prsty, takže ten slib neplatil.“

Usoudila, že nejlepší obrana je útok, a nasadila ten nejpřísnější výraz. „Jsi skutečně nesnesitelný, Lioneli. Nechápu, jak to s tebou má ubohá sestra může vydržet.“ Sebrala zbytky hrdosti a odkráčela do zadní části domu najít ostatní. Ale srdce jí bušilo jako splašené, ještě pořád cítila dotek jeho rtů. Lionel zřejmě netušil, na jak nebezpečné území vstoupil... Jeho polibek v ní probudil cosi, co bylo třeba okamžitě potlačit. Jinak by mohla zničit všechno, co je jí drahé.

„**A**le samozřejmě že tam musíš. Okamžitě se oblékni a přestaň vyvádět.“

Clarice zařala pěsti. Byl Silvestr a ona se snažila z oslav vymluvit, aby se vyhnula Lionelovi, Algernon však byl pro jednou odhodlaný objevit se ve společnosti po jejím boku. „Bolí mě hlava,“ řekla.

„Tak si vezmi čichací sůl.“ Upravoval si vázanku před zrcadlem a po očku jí přitom sledoval.

„Sůl nepomáhá a je mi z ní špatně.“

Otočil se na patě. „Oblékej se!“ rozkřikl se na ni. „Guvernér očekává, že se dostavíme, a já nedovolím, abys mě zneuctila!“

Clarice sebou trhla, ale nenechala se zkrotit tak snadno. „Nemusíš křičet,“ pravila chladně. „Jistě není třeba, aby tě slyšela polovina Sydney.“

Nespouštěl z ní oči, ale ztišil hlas, byt se chvěl potlačovanou zuřivostí. „Udělej, co říkám, ženská, a pospěš si!“

Věděla, že nemá na vybranou. Odešla z převlékárny a s rozčilenými slzami v očích se zabouchla ve svém pokoji s takovou vervou, až zadrnčely tabulky v oknech.

Služebná vyskočila ze židle a nervózně před ní přidržela světle žluté šaty, které jí Algernon koupil speciálně na ples.

„Vezmu si ty červené,“ prohlásila.

„Ale pán...“

„Ty červené, Fredo.“

Služebná váhavě vytáhla šaty z cedrové skříně. Byly z růžově červeného hedvábí, v pase nabírané a ozdobené hedvábnými kvítky, s odvážným výstřihem, který odhaloval její útlá ramena a dosud pevné poprsí.

Clarice si oblékla spodničku a nařídila Fredě, aby jí korzet utáhla co nejméně, pak zvedla paže a nechala se zahalit rudým hedvábím. Netrpělivě čekala, než Freda pozapíná knoflíčky na zádech šatů, pak se posadila před zrcadlo, aby jí dívka mohla učesat.

Její rozpoložení se neminulo účinkem, ve tvářích měla barvu a oči jí jiskřily. Poprvé v životě si připadala krásná. Freda jí vyčesala vlasy na temeno a ozdobila je rubínovým diadémem po Algernonově matce. Rubíny jí zdobily i uši a dekolt, zvýrazňovaly světlou pleť a vzdorný ruměnc. Na hrdlo a zápěstí si nanasla parfém a spokojeně přikývla.

„Bude zuřit,“ pípla Freda a popotáhla.

„To je dobře.“ Clarice si vzala lehoučký šál, který jí dal Lionel k Vánocům, naposledy se podívala do zrcadla a vyšla z pokoje.

Algernon nervózně přecházel v hale a tvářil se jako bouřkový mrak. Když se blížila, vzhledl a jeho výraz rázem potemněl. „Myslel jsem, že jsem ti říkal, aby sis vzala ty žluté.“

Zvedla bradu. „Dávám přednost červené.“

„To je barva nevěstek,“ obořil se na ni.

V poslední době se dal na víru, ona však věděla, že je to jen další páka, s jejíž pomocí chce dosáhnout na rytířský titul. Odmítla se nechat zastrašit. „Je to barva růží,“ opáčila, „a protože už jdeme pozdě, stejně není čas, abych se převlékla.“

Zamračeně na ni hleděl, pak se beze slova otočil a vyrazil k čekajícímu kočáru.

Následovala ho s hlavou vztyčenou. Když už na ples musí, alespoň si ho užije!

GUVERNÉRSKÉ SÍDLO TÉHOŽ VEČERA

Clarice tančila celý večer, protože Algernon ji v podstatě ignoroval, jakmile zapředl únavný rozhovor s jiným diplomatem. Záhy zjistila, že je velmi žádaná.

Bylo jí horko, zadýchala se. Vzala si od kolem procházejícího číšníka další sklenku a žíznivě se napila. Sál byl jako kaleidoskop barevných toalet, šperků a uniforem, orchestr nepřestával hrát a všichni mluvili jeden přes druhého. Z horka a přemíry šampaňského se jí začínala točit hlava.

Rozhlédla se. Algernon byl pohroužen v zapálené konverzaci, Eunice tančila s Lionelem a Gwendoline bezostyšně flirtovala se skupinkou mladých důstojníků. Zdálo se, že na ni všichni zapomněli, ale při představě, že by se měla jít posadit k vdovám a starým pannám, které klevetily v rohu, se otřásla. Do půlnoci zbývala ještě hodina, nejlepší čas jít ven nadýchat se trochu čerstvého vzduchu.

Vzala si šál a na nejistých nohách se propletla mezi hosty k francouzským dveřím, jimiž se vycházelo na verandu. Opřela se o zábradlí, protože terasa jako by se jí pohybovala pod nohama. Rozhlédla se po zahradě. Vypadala nádherně, na stromech byly zavěšené lucerničky, na trávníku stála pohodlná proutěná křesla. Clarice zalitovala, že vypila tolik šampaňského, nebylo jí zrovna dobře.

Opatrně sešla po schodech a cestou odpovídala na pozdravy a odmítala pozvání připojit se k různým skupinkám, které se utábořily na trávníku. Potřebovala být sama, vyčistit si hlavu a počkat, než se s ní všechno přestane točit.

Růžová zahrada skýtala rajský klid po hlučných prostorách v domě. Láka-ly ji opuštěné cestičky ozářené měsíčním světlem. Noční vzduch byl příjem-ný a voňavý. Zahrada jí připomínala Wealden House a matčiny růže – vůni domova.

Došla na travnaté prostranství ve středu zahrady a se smíchem se poněkud nedůstojně sesula do trávy. Kdyby ji teď viděl Algernon, dostal by záchvat. Bylo jí to jedno. Jaká úleva, být chvíli sama, nedělat si starosti s tím, jak vy-padá a jak se chová a s ostatními nesmysly, které považoval za tak veledůle-žitě. Být sama sebou.

Se smíchem se bezstarostně položila na záda do trávy a zvedla oči k oblo-ze. Hvězdy svítily jasně a zdály se být tak blízko, jako by stačilo natáhnout ruku a mohla by si je utrhnout. S úžasem sledovala, jak černou tmou prořízla kometa, snažila se počítat hvězdy mléčné dráhy.

Ležela tam, ve voňavé zahradě, a víčka se jí začínala klížit. Potom všechny zvuky utichly a zůstalo jen ticho.

Dzál se jí erotický a velmi skutečný sen, protože cítila na hrdle jeho rty, kte-ré v ní rozněcovaly žár a klouzaly dolů na ňadra. Cítila na kůži jeho horký dech, když jeho ústa našla bradavku, a prohnula se mu v ústrety v podvolení a touze.

Hladil ji po lýtku a stehně, až celá zvláčněla a otevřela se mu, nabídla mu žár a vášně, které v ní zesílily v téměř nesnesitelnou touhu. Jemně ji laskal a zkoumal, zvyšoval vzrušení, a když přišlo vyvrcholení, zajíkala se jeho silou.

„To je ono,“ řekl tiše. „A teď je řada na mě.“

Otevřela oči. Nebyl to sen a euforie ji rychle opustila. Lionel jí zacpal ústa, aby zadusil protestní výkřik, vzápětí ji zalehl a přimáčkł do trávy.

„No tak, Clarry, víš sama, že to chceš.“

Zavrtěla hlavou a snažila se vymanit a shodit ho ze sebe, pokoušela se ho škrábat do obličeje, ale uhýbal. Rychle jí nacpal cíp šálu do úst a jednou sil-nou rukou jí sevřel zápěstí. „Přestaň se prát, Clarry,“ zasyčel, tvář zrůzněnou chtíčem, „tohle jsi chtěla od chvíle, kdy jsi sem přijela. Bude se ti to líbit, slibuju.“

„Ne, prosím,“ pokoušela se vypravit přes roubík a prosebně na něj upíra-la oči.

Její prosby ho však nechávaly chladným. Násilím jí roztáhl nohy a pronikl do ní.

Zrychleně dýchala, málem se zadusila. Přese všechnu hrůzu z toho, co se děje, reagovalo její tělo se zrádným zápalem. Pořád byla vzrušená, a zatímco do ní přirážel, cítila, jak se jí zatínají poševní svaly a vtahují ho dovnitř, zvedala se v ní druhá vlna vyvrcholení. Pokoušela se s tím bojovat, ale nešlo to, bylo to příliš silné.

Když jí pak vytáhl šátek z úst a odvalil se, jen lapala po dechu. Měla pocit, že shoří, údy se jí chvěly, srdce bušilo. Nikdy v životě nepoznala takovou rozkoš, přesto, když chladivý vánek pošimral její roztažená stehna a obnažená nadra, se zachvěla odporem. Právě se dopustila té nejhorší zrady.

Lionel si začal zapínat kalhoty. „Měli bychom se vrátit dovnitř, než se po nás začnou shánět. Už bude půlnoc.“

Upravila si oblečení a vstala, zdrcená a rozčilená. „Jak se opovažuješ?“ vyjela na něj.

Bez nejmenší pokory se usmál. „Vždyt jsi do mě zamilovaná celé roky. Říkal jsem si, že je načase ti ukázat, jak to dělá pořádný chlap.“

Tváře ji hořely pokořením. „Algernon je skutečný muž víc, než ty kdy budeš,“ prskla. „Alespoň se nemusí uchýlovat ke znásilnění.“

Zvrátil hlavu a rozesmál se. „Žádné znásilnění, Clarry. Líbilo se ti to taky.“

Tichou nocí se rozlehlo plesknutí políčku.

Chytil ji za zápěstí a veselí z jeho tváře zmizelo. „Znásilnění je ohavné slovo, Clarice, doporučoval bych ti, abys je nepoužívala. To, co se tu stalo, je stejně tak tvoje vina jako moje. Zůstane to mezi námi.“ Probodával ji pohledem. „Jen si představ, co by řekla tvá sestra a jaký skandál by to vyvolalo. Algernon by se nikdy nedočkal pasování na rytíře, kdyby se ukázalo, že si to jeho žena rozdává s kdekým.“

„To by ses neopovážil,“ vydechla. „Zničilo by to zrovna tak i tvou pověst a Eunice by byla zdrcená.“

„Eunice je na mé kratochvíle zvyklá,“ opáčil bezostyšně. „Ale samozřejmě mě nečeká, že bys k nim patřila i ty.“ Pustil ji. „Klevety se tu šíří jako požár a stačí jediný náznak, že je krásná paní Pearsonová děvka. Mně by to nijak neublížilo.“

Nenávistně se na něj dívala. Jak ho kdy mohla milovat? Jak mohla promarnit tolik let sněním o muži, který je tak bezohledný? Nenáviděla ho za tu aro-

ganci a lhostejnost, ale ještě mnohem víc nenáviděla sebe, že byla tak slabá a hloupá, nepoznala jeho skutečnou povahu a nechala se tak snadno svést.

„Asi bude nejlepší, když se vrátíme každý zvlášť,“ konstatoval a uhladil si vlasy a knírek. „Půjdu první, ty by ses měla nejdřív dát trochu do pořádku.“ Otočil se na patě a zmizel.

Stála tam v kaluži měsíčního světla, které dopadalo na pomačkanou trávu, a snažila se trochu vzpamatovat. Zůstávala nehybná jako alabastrová socha, jen po tvářích jí tekly slzy. Na obloze pořád zářily hvězdy, ale ona teď cítila jen jeho – jeho a dávivý pach stovek růží.

Clarice si uvědomila, že pláče. Rychle se vzchopila. Pro to, co se stalo, už vyplakala slz víc než dost a Lionel jich není hoden. Upravila si starý slamák, který nosila do zahrady, a zahleděla se na růže. Vzpomínky na tu noc před mnoha lety zůstávaly pořád stejně výrazné jako i zahanbení.

Do sálu už se nevrátila, nechala Algernonovi vzkaz, že jí není dobře, a odjela domů. Během krátké jízdy se jí podařilo nějak se ovládnout, ale jakmile se dostala do svatyně své ložnice a zavřela za sebou, servala ze sebe šaty a roztrhala je na kusy.

Sklopila oči ke svým rukám. Byly hnědé od slunce, ale byly to ruce staré unavené ženy, s vystouplými žilami a počínající artritidou. Svým způsobem za to byla vděčná, protože s věkem přichází i moudrost, ale tvrdě za ni zaplatila a oběti, které jí přinesla, zůstávaly živé. Tenkrát před lety mohlo všechno skončit ve stejnou noc, protože ona ani Lionel už o tom nikdy nepromluvíli a ze spojení našťěstí nezvešlo dítě. Ještě netušili, jak hrozný je čeká osud – protože tu noc je v zahradě někdo viděl.